

Zatvorska priča: Veštačenje

Prethodno poglavlje: [Zatvorska priča: Arhitektura represije](#)

Posle nekih mesec i po dana CZ-a, jednog jutra oko 8-9 pub je ušao u sobu, prozvao me po imenu i prezimenu i rekao mi da se obučem. Nije mi rekao gde idem, a ni ja o tome nisam imao predstavu, jer pub, kad prozove robijaša da se spremi, kaže „poseta“, „advokat“, „zubar“ ili „lekar“. Ovaj put nije ništa rekao i nije mi bilo jasno gde bi mogao da me vodi. Međutim, jednom starijem liku iz sobe je palo na pamet da me možda vodi na „veštačenje“ i ispostavilo se da je bio u pravu.

Mislim da je skoro svako barem jednom u životu gledao neku seriju ili emisiju o policijskim i sudskim veštacima. U tim emisijama je sve to, od veštačenja „mesta zločina“, oružja, ispitivanja svedoka pa do veštačenja psihičkog stanja osumnjičenog prikazivano na jako visokom nivou (majku im jebem pandursku) i ne sumnjam da je u nekim zemljama to stvarno tako i ne sumnjam da je ova psihopatska srpska policija (kakva uopšte može da bude policija osim psihopatska?) u mnogo čemu na tom „svetskom nivou“, ali što se tiče procesa veštačenja psihičkog stanja osumnjičenog, koje vrše neki kao psiholozi (ili šta god da su), to je odrađeno, onako, baš baš smešno.

Dakle, pub me je doveo do dela centralnog hodnika na prvom spratu gde se nalaze prostorije za veštačenje i rekao mi je da čekam tu. Dok sam čekao, upao sam u priču sa nekim likom koji je izašao sa veštačenja i koji je tu čekao da ga pub vodi na njegov blok. Taj lik mi je rekao da se na veštačenju samo pravim da sam „normalan“ i da će sve biti u redu. Posle par minuta su me pozvali da uđem u prostoriju, a kad sam ušao, dočekali su me jedan muškarac i jedna žena koji odrađuju ta veštačenja.

Seo sam u stolicu sa jakim osećajem radoznalosti, jer me je jako zanimalo kako će sve to izgledati s obzirom na to da sam

od drugih robijaša čuo svakakve priče o idiotlucima na tim veštačenjima. I nisu to bile neke neproverene priče iz treće, pete, desete ruke, već priče koje su ti likovi lično doživeli. Na primer, slučajeви gde su likovi okarakterisani kao alkoholičari od strane veštaka samo zato što su na pitanje da li i koliko često piju alkohol odgovorili da piju samo kad je neko slavlje zato što su ljudi koji su im veštačili procenili da je to jako puno jer su tu rođendani, slave, nove godine itd, pa su bili u fazonu: „Samo kad je neko slavlje? Pa ti si pijan non-stop!“ Bilo je i slučajeva da rob kaže da je par puta probao neku drogu i onda se veštaci uhvate za to „par puta probao“ i shvate kao: „Kako si par puta probao? Proba se samo jedanput, pa ti si ustvari narkoman!“ i onda neki momak dobije meru lečenja od alkoholizma ili narkomanije iako nije ni blizu narkomana i alkoholičara.

U svakom slučaju, bilo je raznih potpuno suludih slučajeva, jer ta veštačenja se obavljaju baš površno i odokativno. Traju po 15-20 minuta i na osnovu toga se stvara neka slika o pojedincima koja se šalje sudiji. Ta slika je u stvari samo neki prvi utisak koji ne može da bude potpuna, naučna slika psihičkog stanja robijaša, a uzima se kao da je upravo to.

Kada je počelo veštačenje, prvo mi je ta žena pokazivala papire sa onim kao mrljama od mastila u raznim oblicima i tražila mi je da joj za svaku „sliku“ kažem šta mi prvo pada na pamet. To mi je bilo dosta smešno, jer sam se osetio kao u nekom crtanom filmu ili nekoj komediji gde oni pokušavaju da provale kakav sam ja lik na osnovu toga šta ja „vidim“ u tim mrljama. Nakon tih desetak slika i mojih izjava za svaku od njih, potpuno je iscrpljena uloga žene-veštaka i onda je muškarac-veštak počeo da me ispituje. Postavio mi je par desetina pitanja o najrazličitijim aspektima mog života: porodično stanje, da li konzumiram i koliko često alkohol i narkotike, materijalno stanje, sva moguća pitanja o detinjstvu i emotivnom životu, i tako dalje i tako šire.

Bilo je potpuno suludo. Mogao sam da slažem, a možda i jesam

slagao ili izmislio sve odgovore, i oni su na osnovu tih odgovora mene, kao, provalili kakav sam. U suštini sam se osećao kao da popunjavam leksikon u osnovnoj školi. Znao ono sranje sa gomilom pitanja kao što su: koja ti je omiljena boja? Ko ti je simpatija? Koji ti je omiljeni crtani film? Samo što su pitanja u ovom leksikonu, onako, dosta drugačija, i u fazonu su: „Da li te je otac tukao kad si bio dete?“ „Da li si konzumirao heroin?“ „Da li voliš da povređuješ druge ljude?“ i još pregršt sumornih pitanja.

Sledeće poglavlje: [Zatvorska priča: Poseban tretman](#)